

Cấp Báo Phòng Sinh

Contents

Cấp Báo Phòng Sinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10

Cấp Báo Phòng Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, truyện ngắn, gương vỡ lại lành, HEEditor: MemoryĐôi khi, mọi việc không đơn giản như cái bề ngoài

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-bao-phong-sinh>

1. Chương 1

Ôi shit! Tay Tiền Thú đặt trên cái bụng tròn trịa, nằm trên giường bệnh trong phòng dưỡng thai, lần thứ tám đá văng nam bác sĩ khoa sản muốn đến gần mình.

“Y tá! Đừng có để đàn ông tới kiểm tra cho tôi!” Cô tức giận chỉ vào người đàn ông nho nhả kia: “Còn dám lại gần tôi sẽ kêu là bất lịch sự đấy!”

Y tá lật xem tư liệu của sản phụ, cột vợ chồng vẫn còn để trống.

“Bác sĩ nữ được sắp xếp đỡ đẻ cho cô lúc đầu đã xin nghỉ phép dài hạn với bệnh viện vì lý do cá nhân, bác sĩ Hàn đây cũng rất chuyên nghiệp mà.”

“Đổi một bác sĩ nữ khác đi, bệnh viện các người lớn như vậy mà không có ai sao?!” Tiền Thú há miệng thở dốc, khi mang thai tính tình của phụ nữ thường tương đối cáu kỉnh.

“Thật xin lỗi, sắp tới người sinh nở rất nhiều nên chúng tôi không thể sắp xếp được, thực ra bác sĩ Hàn là bác sĩ khoa sản tốt nhất ở chỗ chúng tôi rồi, bao nhiêu sản phụ muốn hẹn trước vẫn còn phải lấy số chờ đấy.”

“Ai thèm chứ! Dù gì cũng đừng để anh ta chạm vào tôi! Tôi ghét anh ta, vừa thấy liền phiền, không cần không cần không... Ừm?!”

Lời còn chưa nói hết, Hàn Gia Minh đã tiến lên vài bước, che cái miệng đang kêu như quỷ rống của cô lại, sau đó bình tĩnh nói với cô y tá: “Đi làm việc của cô đi, tôi là cha của đứa trẻ.”

Tin giật gân khiến cho bốn phía xung quanh lặng ngắt như tờ, Hàn Gia Minh cảm ống nghe lên, đo nhịp tim cho Tiền Thú.

Tiền Thú há cái miệng to như bồn máu ra cắn vào tay Hàn Gia Minh một phát, đúng là cái đồ không, có, lý, lẽ!

1 Đứa bé không phải của anh

Thời tiết cuối thu vốn mát lạnh, cả người Tiền Thú lại nóng bức khó chịu, suốt đêm không yên giấc, lau mồ hôi mở mắt ra liền thấy bác sĩ Hàn Gia Minh đang yên lặng đứng cạnh giường giúp cô đổi một bình truyền dịch khác.

“Tôi nói cho anh biết, Hàn Gia Minh, đứa bé này không có một nửa xu quan hệ nào với anh hết.”

Hàn Gia Minh nhắm mắt bỏ ngoài tai lời cô nói: “Vén tay áo lên, đo huyết áp.”

Nói rồi, anh nâng bả vai của cô lên, đặt gối ra phía sau.

“Đừng nằm trên giường mãi, nên đi ra ngoài tản bộ để hỗ trợ cho sinh sản. Có muốn ăn cái gì không? Anh đi mua.”

Ưu điểm lớn nhất của Tiền Thú là chưa từng có quá nhiều phản ứng thai nghén, trên phương diện đồ ăn lại càng không cần kiêng kỵ.

“Bánh ngọt, loại đặc một chút.”

“Đường huyết của em hơi cao, thực phẩm chứa nhiều đường sẽ tăng thêm gánh nặng cho thận.”

“Thế sao? Thế thì cơm với thịt kho tàu đi, thêm hai phần trứng mặn nữa!”

“Chất béo trong trứng dễ làm người ta trưởng bụng, choáng đầu, mệt mỏi và những tác dụng phụ có hại khác.”

“Bánh kẹp phô mai chắc là được chứ? Đồ ăn toàn lúa mạch.”

“Phô mai thuộc loại thực phẩm nhiều chất béo, sẽ gia tăng tốc độ tạo thành hợp chất kích thích tuyến vú phát triển, thúc đẩy quá trình diễn ra ung thư vú.”

“Cái này không được cái kia không được! Thế thì đi ăn viên canxi cho rồi!”

Hàn Gia Minh nhăn mày, lo lắng nói: “Phụ nữ mang thai bổ sung canxi quá nhiều dễ khiến cho thai nhi bị tăng canxi trong máu, có biết không? Đứa trẻ sinh ra sẽ rất giống ‘con đầu to’[1] đấy.”

Tiền Thú hóa đá trong chớp mắt: “Cho nên tôi mới nói ghét nhất là bác sĩ! Anh mau rút ra ngoài cho tôi!”

Trước khi đi, Hàn Gia Minh nói đã nhờ chuyên gia dinh dưỡng chế biến thực đơn dành cho phụ nữ có thai dựa trên tình trạng sức khỏe của Tiền Thú, mười phút nữa sẽ mang sang chỗ này.

Tiền Thú cầm gối đầu ném thẳng về phía cánh cửa phòng vừa mới khép lại.

Nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng lớn, lúc bọn họ ly hôn cũng không biết mình đang có bầu, cô quyết định sẽ một mình nuôi nấng đứa nhỏ, cho nên cố ý tránh bệnh viện mà chồng cũ đang làm, không ngờ nghiệt duyên vẫn còn tiếp diễn, Hàn Gia Minh lại chuyển công tác đến bệnh viện phụ sản này.

Tiền Thú không khỏi muốn phun cơm, gốc nhân sâm bị kịch này, cô nên xử lý như thế nào đây?

2 Phụ nữ có thai cáu giận

Tính tình Tiền Thú khá là đại chúng hóa, nho nhã lễ phép với người ngoài, hiếu thuận với mẹ cha, mỗi tuần vui vẻ nhất là ngày thứ Sáu, mỗi tháng vui vẻ nhất là ngày phát tiền lương.

Trong mắt đồng nghiệp cô là một nhân viên khiêm tốn theo nề nếp cũ, gia đình mỹ mãn, hôn nhân hạnh phúc, càng khiến người ngoài ghen tị hơn, bạn đời của cô không chỉ là bác sĩ, còn là một anh chàng đẹp trai nữa.

Tiền Thú lật bàn! Tất cả đều chỉ là giả bộ bên ngoài!

Đi làm đúng giờ là bởi vì không muốn bị trừ lương, không nổi bật, không hóng hớt bởi vì lãnh đạo công ti chính là anh họ của mình, dù sao sống tầm thường không chí tiến thủ để không bị khai trừ là được. Gia

đình mỹ mãn hạnh phúc? Các người đã bao giờ nhìn thấy anh chồng bác sĩ đẹp trai kia tới đón cô tan sở chưa?

Ồi, đưa tiễn và đón đi làm đều chỉ là hy vọng xa vời thôi, vài ngày không trở về nhà mới là chuyện cơm bữa.

Chẳng may có hôm Hàn Gia Minh trở về nhà trước nửa đêm, cô còn nửa tin nửa ngờ hỏi, không lẽ anh xin nghỉ về nhà bắt gian vợ?

Món quà nhỏ tạo niềm vui bất ngờ, bữa tối có hoa hồng dưới ánh nến? Ha ha, ngày nghỉ lớn nhỏ, vợ chồng nhà người ta như hình với bóng, Tiền Thú phải một mình trông phòng; mắc bệnh không có người quan tâm, muốn tìm chút an ủi từ phía chồng cũng không dám gọi điện thoại, chỉ gửi tin nhắn bình thường, sau đó thì, không có sau đó; thế nhưng lúc cô gả cho anh đã sớm chuẩn bị tâm lý tốt rồi, cho nên chỉ có thể nhịn. Đến lúc kỷ niệm một năm hai người kết hôn anh cũng quên, cô liền không thể nhẫn nại được nữa.

Vì thế, cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm, vung lên tuyệt bút, chấm dứt bốn năm yêu thương, một năm chung sống và mối tình lưu luyến dài lâu ấy.

Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

“Tới đây, đo nhiệt độ cơ thể.”

“Cút ra ngoài! Anh cút ra ngoài ngay lập tức cho tôi ——”

Hàn Gia Minh lắc lắc nhiệt kế, hai ngón tay không biết nắm vào huyết vị nào trên quai hàm cô, tóm lại, dễ dàng nhét được cái nhiệt kế vào bên trong miệng.

“Dù gì cũng đừng cắn nát nhiệt kế, bên trong có thủy ngân đấy.”

Thủy ngân là kịch độc, Tiền Thú ngậm nhiệt kế, càng nhìn càng thấy anh giống một tên sát thủ máu lạnh vô tình.

Hàn Gia Minh vén tay áo nhìn thời gian, sau đó ngồi bên cạnh giường bệnh chờ, thuận tiện giúp cô dọn dẹp đồng đồ ăn vặt chất đầy trên chiếc tủ đầu giường bệnh.

Tiền Thú sợ hãi nhìn anh nhét khoai tây chiên, sôcôla, nước uống có ga cùng những món ăn vặt ngon lành khác vào trong túi thực phẩm, cô vội vàng kéo thân thể cồng kềnh của mình dậy, rút nhiệt kế ra chất vấn: “Anh là bác sĩ khoa sản hay là ăn cướp vậy? Tôi ra lệnh cho anh lập tức hoàn trả và xếp chúng lại ngay ngắn cho tôi! Anh dựa vào đâu mà dám làm thế?!”

“Dựa vào nhiệm vụ.”

“Vậy sao anh không đi vứt những món đồ ăn vặt của sản phụ khác?!”

“Thói quen ăn uống không tốt của những sản phụ ấy do chồng của họ chịu trách nhiệm quản lý.”

“Này này! Anh trả lời rõ ràng lại cho tôi xem, anh là chồng của ai chứ?”

Hàn Gia Minh mím môi, dường như việc không nhắc đến khiến anh cũng quên luôn chuyện đã ly hôn này.

Tiền Thú thấy anh đuối lý, khoái cảm được trả thù cứ thế nảy sinh.

Hình như anh muốn nói điều gì đó, nhưng y tá ở bên ngoài lại thúc giục – một sản phụ ở phòng bệnh bên cạnh cảm thấy khác thường.

Vì vậy, anh chỉ có thể ngựa không ngừng vó đi sang, trước khi rời khỏi còn mang theo hết đồ ăn vặt tặng cho cô y tá trẻ tuổi xinh đẹp ngay trước mặt Tiền Thú?!

Tuy rằng trước khi đi anh đã dặn dò cô y tá dành thêm nhiều thời gian để chăm sóc Tiền Thú, nhưng trong lòng Tiền Thú vẫn cực kỳ nóng giận.

Bởi vì cô y tá kia đang cười như một con bướm thấy hoa vậy, Tiền Thú càng thêm tin tưởng cuộc hôn nhân này tan vỡ là đúng!

3 Tình huống khẩn cấp

Mùa hè, đối với các cô gái trẻ là thời tiết tuyệt vời để phô bày dáng người tuyệt đẹp của mình, còn đối với phụ nữ có thai thì chính là quỷ môn quan sống không bằng chết.

Trăng sáng lên cao, tiếng ve ngọt ngào, làn gió không mang theo hơi lạnh phất phơ lay động tấm rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, nhiệt độ trong phòng dần tăng lên, giống như không khí đều bị phải đến Siberia công tác hết cả rồi.

Tiền Thú nằm trong phòng bệnh tối đen, chăm chú nhìn trần nhà, tinh tâm nhớ về chuyện xưa để cảm thấy lòng mát lạnh, thế nhưng...bên ngoài phòng bệnh thường xuyên truyền tới tiếng kéo giường và những tiếng bước chân hối hả.

Cô muốn ăn kem ly siêu lớn, muốn uống Coca ướp lạnh, muốn ăn một cốc kem tươi đậu đỏ thật là to.

Nhưng mà, bây giờ là hai giờ sáng, ai sẽ giúp cô mua chứ? Ngoại trừ kẻ xuất hiện ngoài ý muốn Hàn Gia Minh, bạn bè thân thiết ở quê cũ xa xôi đều không biết cô đã sắp đẻ rồi.

Cô nhớ vào đêm trước ngày tốt nghiệp đại học bỗng có ý nghĩ muốn chia tay Hàn Gia Minh trong đầu, những người bạn thân và bạn bè cùng phòng liền đến khuyên giải can ngăn, nói với cô rằng yêu đương cùng bác sĩ rất tốt, tuy rằng Hàn Gia Minh không đủ lãng mạn, nhưng những lúc ốm vặt sẽ không cần lo lắng, khoan không nói đến việc khám bệnh đắt thế nào, nguyên việc chờ đăng ký đã đủ chết rồi. Huống hồ, dáng vẻ anh cũng rất đẹp trai đấy chứ.

Trước ngày kết hôn, cô vẫn còn do dự như cũ, cha mẹ và người nhà liền đến khuyên nhủ, qua thôn này không còn cửa hàng khác, Hàn Gia Minh tuyệt đối là một người đàn ông tốt có thể phó thác cả đời.

Tất cả mọi người đều ủng hộ anh, Tiền Thú đương nhiên cũng biết anh rất tốt, nhưng từ sau khi anh thăng chức liền vô cùng bận rộn, thậm chí lúc ngủ cũng nằm mơ, liên tục nói dùng sức đi, giữ vững nhịp thở, thấy đầu rồi!!!

Ôi chúa ơi, hai mắt Tiền Thú trợn trắng.

Thẳng đến khi tin tức ly hôn truyền đến, người thân bạn bè của cô mới không thể không ‘cúi đầu nhận tội’, bởi vì năm đó bọn họ đều bị Hàn Gia Minh ‘thu mua’, nhắc đến chuyện này mới nói, năm ấy tên kia quả nhiên tinh tường hơn cả khỉ, vì biết rõ công việc của mình thường xuyên phải tăng ca nên mới không tiếc tiêu tiền như nước lấy lòng bạn thân với người nhà Tiền Thú, hy vọng bọn họ có thể nói tốt về mình trước mặt cô.

Có điều cũng chẳng thể trách họ, người ra quyết định cuối cùng không phải vẫn là cô hay sao?

Tiền Thú thở dài, lên thuyền giặc dễ xuống thuyền giặc khó, nhìn thử cái bụng này mà xem, không cần thận còn quá tải ấy chứ.

Việc cấp bách nhất bây giờ là giải quyết vấn đề miệng khô lưỡi đắng trước, cô liền gọi điện đến chỗ văn phòng Hàn Gia Minh.

Di động vang một lúc mới được kết nối, người nhận điện thoại lại là một cô gái? Hơn nữa còn thở hổn hển?!

“Xin chào, xin hỏi bác sĩ Hàn có ở đây không?”

“Bác sĩ Hàn đang bận việc, không rảnh nhận điện thoại, đúng rồi, tạm thời xin đừng quấy rầy.”

Người bên kia vội vã chấm dứt cuộc trò chuyện, Tiền Thú lập tức ngồi thẳng dậy, không thể nằm yên được nữa.

Thế là, cô đỡ thắt lưng, nổi giận ùng ùng mở cửa phòng bệnh, đi thẳng đến chỗ đáng ngờ đó.

Văn phòng của Hàn Gia Minh nằm gần phòng cấp cứu cho nên trên hành lang cực kỳ hỗn loạn, Tiền Thú vừa ra khỏi thang máy liền lập tức nhìn thấy nền đất đầy máu tươi, vết máu từ cửa vào kéo dài đến tận trước phòng cấp cứu, một người đàn ông đang ngồi xồm trước cửa ôm mặt khóc ròng.

Trong hành lang uốn khúc vô cùng rối ren, y tá vội vàng đi đến an ủi người đàn ông, mong anh ta có thể giữ vững bình tĩnh, nhưng người này hoàn toàn không thể khống chế, mọi lời khuyên can đều không có hiệu quả, thậm chí anh ta còn bắt đầu gào thét đe dọa nhân viên y tá phải bảo vệ được vợ con của mình.

Vợ bị xuất huyết nhiều, người làm chồng đương nhiên ruột gan như lửa đốt, nhưng có sốt ruột cũng không thể đứng trước cửa phòng bệnh làm ầm ĩ lên như vậy, có không ít sản phụ cần cứu chữa ở chỗ này. Tiền Thú trốn ở một góc nhìn, nếu không phải vì ngại trên người có mang, cô cũng muốn đi qua giúp mọi người khuyến bảo.

Đúng lúc mấy cô y tá đang ra sức ngăn cản, cửa phòng giải phẫu bất ngờ mở mạnh ra.

Hàn Gia Minh bỏ khẩu trang xuống, nắm cổ áo người đàn ông ấn thẳng vào tường: “Anh có thể cứu vợ và con của mình không? Không thể đứng không? Không thể thì câm miệng ngay cho tôi!”

Nét mặt của anh vừa lo lắng vừa tức giận, giống như người đang nằm trong phòng cấp cứu cũng là người thân thiết của mình.

Không chỉ người đàn ông bị trấn áp, ngay cả Tiền Thú cũng bị anh làm cho rung động.

Đây chính là người chồng cũ đánh không đáp lại mắng không mở lời của cô đó sao?

Ánh mắt Hàn Gia Minh liếc qua, vô tình nhìn thấy Tiền Thú, anh che giấu sự bức bối của mình, bình tĩnh nói: “Chỗ này rất rối loạn, mau về phòng bệnh nghỉ ngơi đi, xong việc ở đây anh lập tức đi qua chỗ em.”

“À...” Tiền Thú ngây ngốc gật đầu, điên cuồng ấn vào nút bấm trên thang máy.

Cô đứng bên trong thang máy, cuối cùng cũng hiểu ra vì sao bác sĩ đỡ đẻ là đàn ông thì sẽ được hoan nghênh hơn là phụ nữ, bởi vì bọn họ không chỉ có sức lực lớn mà còn đủ bình tĩnh, có thể dẹp yên mọi điều hỗn loạn.

Thì ra, đỡ đẻ không đơn giản như những gì cô tưởng tượng, chuyện ngoài ý muốn lúc nào cũng có thể xảy ra, thần kinh của sản phụ và bác sĩ đều vô cùng căng thẳng.

Tiền Thú nhún vai, vào những đêm khó ngủ như bao đêm khác, cô cũng từng hoài nghi Hàn Gia Minh nuôi dưỡng tình nhân bé nhỏ bên ngoài, mỗi lần vì chuyện này tranh cãi, anh đều bắt đầu dĩ nhiên, phòng sinh là cái chỗ không bao giờ ngừng bước chân được, thường xuyên bận rộn đến mức thời gian đi toilet cũng không có.

Giờ xem ra, có lẽ anh không hề nói dối.

Momo said: Đây là truyện ngắn tớ làm dành tặng ss Elvie Yuen ^.^

2. Chương 2

4 Hoàn cảnh công việc của chồng cũ

Đây là một bệnh viện có cảnh quan tương đối đẹp, y tá nói với Tiền Thú, đi lại nhiều sẽ sinh sản thuận lợi hơn, cho nên cô đi vào vườn hoa một mình, hít sâu một hơi, vận động nhẹ cho giãn gân cốt, nhưng cái thắt lưng lười biếng mới chỉ duỗi ra một nửa đã nhìn thấy Hàn Gia Minh và một người phụ nữ có thai còn khá trẻ tuổi đi tới.

Tiền Thú không biết đang nghĩ gì, bỗng lui người trốn đằng sau gốc cây cổ thụ.

Hàn Gia Minh và người phụ nữ có thai ấy đi vào trong mái che ngồi nghỉ, nội dung câu chuyện giữa hai người Tiền Thú nghe không rõ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt cô ấy, rồi cô ta không biết lấy từ đâu ra mấy viên kẹo, mở bàn tay của Hàn Gia Minh, thả vào.

Tiền Thú biết Hàn Gia Minh cực kỳ ghét đồ ngọt, cho dù cô có khen ngợi đồ ngọt ngon miệng thế nào, anh đều không động đậy, thế nên cô đang chờ nhìn thấy cảnh tượng Hàn Gia Minh trả lại viên kẹo cho người phụ nữ ấy.

Nhưng, Hàn Gia Minh lại mở giấy gói, bỏ viên kẹo vào trong miệng?!

Tiền Thú che miệng lại theo bản năng, cái kẻ lừa đảo khốn khiếp này!

...

Sản phụ này còn chưa đi, sản phụ khác đã đến, đứng bên người Hàn Gia Minh nói như súng máy, miệng không hề ngừng.

Hai mươi phút trôi qua, Hàn Gia Minh chẳng những không ngăn lại mà còn kiên nhẫn lắng nghe, cẩn thận giải đáp.

Tiền Thú suy sụp hạ vai, cảm giác mấy người đó nói chuyện còn nhiều hơn số lần đối thoại của hai vợ chồng trong vòng một tháng.

Trên đường quay trở về phòng bệnh, cứ được vài bước cô lại nhìn thấy hình ảnh người chồng chậm rãi đỡ vợ mình, vừa đi vừa cười nói, đôi lúc còn chuyện trò, tóm lại vô cùng ấm áp, mà chồng cũ của cô bây giờ vẫn đang còn tán gẫu với vợ của người khác.

Hàn Gia Minh thật sự có yêu cô không? Không thể không nghiêm túc nghi ngờ điều ấy.

Trở lại phòng bệnh, nét mặt Tiền Thú rất cô đơn, càng nghĩ càng thấy mình khổ sở, nằm trên giường là chã rơi nước mắt.

Y tá đi ngang qua chỗ này thấy vậy, vội vàng đi mời bác sĩ Hàn tới.

“Làm sao rồi? Thấy người không thoải mái?” Hàn Gia Minh bước đến ngồi cạnh giường, nắm lấy tay cô.

Tay anh rất ấm áp, cực kỳ...

“Cái tay tình chàng ý thiếp với sản phụ khác chưa rửa sạch mà dám chạm vào tôi sao?”

Hàn Gia Minh mỉm cười, lòng bàn tay áp lên trán cô: “Nói cho anh biết vì sao em không thoải mái đi?”

“Vừa nhìn anh liền thấy không thoải mái rồi!”

“Anh thấy em trong vườn hoa, có điều em cũng biết, rất nhiều sản phụ đang mang thai đầu, họ rất băn khoăn.”

“Thai đầu thì giỏi lắm sao, tôi cũng mang thai đầu đấy, cũng rất lo âu hiểu không!”

“Tất cả phòng bệnh trong tầng đều biết em là vợ anh, cho nên anh càng không thể để những sản phụ khác nghĩ rằng anh trọng bên này nhẹ bên kia.” Hàn Gia Minh nâng tay cô lên, dùng môi vuốt ve: “Đừng giận nữa, không tốt với thân thể.”

“Tôi không tức giận được sao? Có gì thì mau nói, do dự cái quái gì?”

Hàn Gia Minh lục lọi trong túi áo lấy ra thứ gì đó, Tiền Thú vừa nhìn thấy màu giấy gói kẹo liền nhận ra món quà người phụ nữ kia đưa, cô liền cảm giận hất tay, đánh rơi viên kẹo.

Đùa à, còn dám mượn hoa hiến Phật thế nữa?!

Hàn Gia Minh vừa nhặt kẹo lên vừa nói: “Sản phụ này mắc bệnh tim khá nặng, cô ấy biết rất rõ ràng, giữa người lớn và đứa nhỏ, chỉ có thể giữ lại một người.”

“Thế vì sao cô ấy còn muốn sinh?” Tiền Thú giật mình nói.

“Cô ấy là một người mẫu, yêu bạn trai đã mười năm, nửa năm trước, bạn trai cô ấy ra đi ngoài ý muốn, cha mẹ anh ta bệnh nặng không dậy nổi, cô ấy muốn dùng đứa bé này cứu lại gia đình đang sụp đổ. Từ khi cô ấy vào viện, anh chưa từng thấy cô ấy cười, hôm nay cô ấy gặp ai cũng đưa kẹo, là bởi vì, hôm nay vốn là ngày cô ấy và bạn trai chuẩn bị kết hôn.”

Tiền Thú run rẩy sợ hãi đi xuống giường bệnh, vừa muốn khom người nhặt viên kẹo lên đã bị Hàn Gia Minh đỡ quay trở lại giường, nhìn thấy vẻ mặt tự trách của cô, anh khẽ vuốt tóc cô nói: “Ngày trước em thường hỏi anh trong bệnh viện có những chuyện gì thú vị, nếu anh nói không thì em sẽ mất hứng, nhưng nếu nói ra có lẽ em sẽ thật khổ sở! Bởi vì mỗi ngày anh ở đây đều phải đối mặt với đủ loại sinh ly tử biệt.”

Tiền Thú chăm chú nhìn cặp mắt u buồn và thâm thúy của anh, mở giấy gói kẹo, cúi đầu ngậm lấy nó, thì ra sự mờ ám không rõ cô nhìn thấy trong mắt, chẳng qua chỉ là những an ủi tinh thần một bác sĩ dành cho người bệnh.

Bi kịch trên thế gian này có rất nhiều, so sánh với người ta, ít nhất cô vẫn còn có một sức khỏe tốt, cùng với một người chồng tuy không phải hoàn hảo, nhưng chính là một người bác sĩ khoa sản hết lòng vì công việc.

5 Chứng trầm cảm trước khi sinh

Càng gần đến ngày dự sinh, Tiền Thú càng cảm thấy nôn nóng bất an, nghe những người phụ nữ có thai khác nói, cái đó gọi là chứng trầm cảm trước khi sinh.

Chứng trầm cảm trước khi sinh là một loại bệnh tâm lý trong thời kỳ mang thai, mới xuất hiện những năm gần đây, nguyên nhân là do sản phụ sinh ra những mong muốn vô lý với chồng hoặc là không vừa ý điều gì đó, khi nhu cầu không được thỏa mãn liền sản sinh những cảm xúc tiêu cực.

Biểu hiện của loại bệnh này: trí nhớ không tốt, không thích vận động, suy nghĩ bi quan, thậm chí là tuyệt vọng.

Tiền Thú tắc lưỡi, đừng nói cái gì mà mong muốn vừa ý với chả không vừa ý, có hợp lý hay không chồng cô cũng chưa từng thỏa mãn!

“Hàn Gia Minh, tôi muốn ăn kem ly!” Cô cầm điện thoại lên nói.

“Không được, đồ lạnh không tốt cho sinh sản.”

Thấy chưa! Lạnh lòng vô cảm như thế đấy!

“Vậy anh đi tản bộ cùng với tôi!”

“Bây giờ anh phải đi kiểm tra các phòng, kiểm tra xong sẽ lập tức đến tìm em, nghe lời, ngoan.”

Mọi người đừng có tưởng kiểm tra xong quay về còn có thời gian mà tán gẫu chuyện trời đất nhé, ôi giời! Đi hết một lượt mất ít nhất ba giờ, gặp phải tình huống khẩn cấp liền vội vàng đến phòng cấp cứu giúp đỡ, mỗi lần đi được đến chỗ cô, Hàn Gia Minh đã mệt đến mức ngã xuống đất không dậy nổi như con cún rồi.

Tiền Thú chống má nhìn trời, thật ra cô vẫn không hiểu vì sao Hàn Gia Minh phải làm bà đỡ, làm một bác sĩ ngoại khoa có gì không tốt chứ?

Được rồi, tuy rằng cô chưa từng hỏi anh nguyên nhân chân chính, nhưng cô vẫn cảm thấy đàn ông làm cái nghề này có phần quái dị.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, trên hành lang bệnh viện yên tĩnh bỗng truyền đến những tiếng ồn ào.

“Ai cho mày ôm vợ của tao?!”

Tiền Thú đi đến chỗ âm thanh phát ra, hoảng hốt nhìn thấy một người đàn ông béo mập đang vung nắm đấm về phía Hàn Gia Minh.

Y tá vội vàng giữ chặt cánh tay người đàn ông, luôn miệng giải thích: “Anh à, xin anh hãy bình tĩnh đi! Là tôi mời bác sĩ Hàn qua đây giúp đỡ, vợ của anh vừa mới ngất xỉu trong nhà vệ sinh, nếu không phải có bác sĩ Hàn...”

“Cô đừng có nói nhảm! Bình thường tôi đã thấy tên này mất đi mày lại với vợ tôi rồi, ai biết ngất xỉu thật hay là có ý đồ khác chứ?!” Hiển nhiên người đàn ông này đã sớm nhìn Hàn Gia Minh không vừa mắt.

Bác sĩ đỡ đẻ là nam vốn đã không được nhiều người tán thành, huống hồ còn là một bác sĩ trẻ tuổi đẹp trai nữa, người nhà sản phụ lo sợ bất an cũng là điều dễ hiểu.

Đừng nói người ngoài, ngay cả Tiền Thú cũng chưa từng trịnh trọng giới thiệu với đồng nghiệp, chồng mình là người đỡ đẻ.

Nhìn là biết, tình huống bây giờ đã sớm quen thuộc với mọi người, công việc của Hàn Gia Minh còn phải đối mặt với rất nhiều sự châm chọc khiêu khích khác.

Thấy người đàn ông lại muốn giơ nắm đấm lên, Tiền Thú hét to một tiếng, sải bước đi tới.

Hàn Gia Minh theo nhịp chân đỡ lấy cô, nắm bả vai đưa Tiền Thú đưa trở lại phòng bệnh.

Gã đàn ông cười nhạt: “Mọi người nhìn xem, cái loại bác sĩ lưu manh như thế nên sớm đuổi cổ khỏi bệnh viện! Với ai cũng kẻ vai sát cánh được!”

“Ai lưu manh?! Tôi là vợ của anh ấy! Đừng nói tôi không cảnh cáo anh, tôi sắp sinh rồi, còn có chứng trầm cảm trước khi sinh đấy, anh trăm ngàn lần đừng có đùa với tôi, tôi mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đều sẽ tính cho anh hết!”

Tiền Thú tức giận quay lại, cố ý dùng ánh mắt không lễ phép đánh giá người đàn ông đó: “Vợ anh tôi đã gặp rồi, thể trọng ít nhất 170 cân, ba y tá cũng không đỡ nổi, buồng hồ toilet còn nhỏ như thế, thể trọng của anh chắc chắn không dưới 200 cân, cho anh đi ôm ấy à, có mà hai người tắc lại ở cửa thì có!”

Nghe xong, mấy cô y tá liền che miệng cười trộm.

“Hừ, cái nghề bà đỡ này, đàn ông giúp phụ nữ đỡ đẻ vốn đã không hợp lý!”

“Hẹp hời! Cổ hủ! Trong mắt bác sĩ chỉ có bệnh nhân thôi! Anh tưởng đỡ đẻ là dễ lắm chắc?” Tiền Thú chỉ vào Hàn Gia Minh: “Khi anh còn đang ngủ khì khì, anh ấy phải đi tuần tra từng gian phòng một an ủi bệnh nhân, khi vợ anh ngất xỉu, người đầu tiên đi đến hỗ trợ, hơn nữa còn cứu giúp là anh ấy, còn anh, ngoại trừ việc ngăn người gọi ‘bác sĩ, y tá’ thì có thể làm được gì? Anh ấy làm là vì vợ của anh! Vì con của anh! Công tác suốt đêm suốt ngày, ngay cả ngày kỉ niệm kết hôn của chúng tôi cũng quên! Một mình tôi ngồi ở nhà ăn đợi anh ấy suốt sáu tiếng đồng hồ, không ngừng an ủi bản thân rằng bệnh nhân cần anh ấy, bệnh nhân quan trọng hơn, thế nhưng sự trả giá của anh ấy đổi lấy được cái gì?! Các người còn có chút lương tâm nào hay không?!”

Đúng vậy, các người có thể không hiểu, nhưng ít nhất hãy học cách tôn trọng bản thân và người khác!

Đúng vậy, cô cũng không hiểu, nhưng cô không hề phủ nhận sự vất vả và vĩ đại mà công việc này mang lại!

Người đàn ông đăm đăm nhìn vào những giọt nước mắt phần uất của cô, á khẩu không sao trả lời được.

Tiền Thú bỗng cảm thấy hai chân nhẹ bẫng, Hàn Gia Minh đã đem cô ôm lấy, tiện đường đi về phía phòng bệnh.

“Hàn Gia Minh! Thả tôi xuống! Tôi muốn mắng chết lũ sói mất trắng* này!”

(*sói mất trắng: từ dùng để hình dung những kẻ vong ơn phụ nghĩa, vô tình bội bạc)

Anh cẩn thận đặt cô xuống giường, Tiền Thú vẫn còn đang nổi nóng, vừa muốn chạy ra nói tiếp, Hàn Gia Minh đã ấn vào vai, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ hôn ấy như đan xen giữa trăm ngàn cảm xúc, Tiền Thú biết anh đang dùng cách thức trực tiếp nhất để bày tỏ sự biết ơn của mình.

“Đừng kích động, tôi không định nói chuyện giúp anh đâu, chẳng qua tôi đang muốn mắng người thôi, đó là phản ứng bình thường của chứng trầm cảm trước khi sinh.”

Anh khẽ cong môi đáp lại, nâng ngón cái lau đi nước mắt còn vương trên mi cô: “Vợ à, anh xin lỗi.”

Sao anh có thể không biết thẹn với người vợ này, người đàn ông cuồng công việc giống như anh vốn không xứng đáng có được cuộc sống gia đình hạnh phúc, là do anh tham lam ích kỷ, trong khoảnh khắc nhìn thấy Tiền Thú liền cấp bách muốn có được người con gái hoạt bát đáng yêu ấy.

Tiền Thú tức giận quay đầu đi, dường như tưởng rằng gọi một tiếng vợ, nói một câu xin lỗi là có thể được cô tha thứ.

“Đừng cố gắng làm mấy chuyện lấy lòng ngu xuẩn ấy, tôi mắng cũng lười, mau đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Trong cái thời đại tình người càng lúc càng lạnh lẽo, con người đem tất cả những việc thiện hóa thành chuyện xấu xa, điều ấy thật là bi ai quá!

6 Trước phòng trẻ sơ sinh

Tiền Thú ghé sát vào tấm kính cửa sổ trước phòng trẻ sơ sinh, nỗ lực hôn gió với những bảo bối nhỏ trong ngủ yên trong đó.

Nghe nói, cơ thể con người có khả năng chịu đựng nhiều nhất là 4-5 đơn vị đau đớn, nhưng khi sinh nở, cơn đau mà người phụ nữ phải chịu đựng cao đến 57 đơn vị. Nỗi đau ấy chẳng khác gì việc bị bẻ gãy hai mươi chiếc xương sườn cùng một lúc.

Lời đồn có lẽ hơi phóng đại một chút, nhưng Tiền Thú đoán rằng nỗi đau ấy đúng là khó chịu thật, có điều khoa phụ sản vẫn chặt kín người như cũ, những con người vì muốn tạo ra sinh mệnh mới, không tiếc đi một lần trên con đường tử vong.

Ngày trước lúc cô quyết định sinh đứa bé này, vốn không trông cậy Hàn Gia Minh có thể giúp đỡ cái gì, bây giờ có anh chăm sóc, ngược lại còn thu hoạch được không ít điều ngoài ý muốn? Xem ra phụ nữ độc lập đều do những người chồng cuồng công việc rèn luyện thành.

Men theo dòng hồi ức, cô trở lại những tháng ngày sinh viên ngây ngô khờ dại của mình.

Năm ấy cô là sinh viên vừa nhập học, Hàn Gia Minh đang theo học thạc sĩ hệ y khoa.

Cảnh tượng lúc hai người gặp mặt đơn giản đến mức có thể thô bạo tóm tắt lại mà thành.

Cô hỏi anh đến thư viện đi lối nào, anh khép cuốn từ điển y học cực kỳ nặng lại, ngại ngần nói, để anh dẫn em đi.

Đang đi trên đường, một trái bóng rổ xoay tít bỗng bay nhanh về phía cô, Hàn Gia Minh bất ngờ lao ra chắn, kết quả, cái gáy của anh sưng phồng.

Tiền Thú chạy tới phòng y tế xin túi chườm lạnh, nói: “Anh đã có thời gian đi đến trước mặt em, vì sao còn không đẩy em ra?”

Hàn Gia Minh đề túi chườm lên gáy, xoa xoa phần da đầu bị đau: “Lúc đó anh không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ mong không đập vào em là được rồi.”

Ánh nắng mặt trời màu vàng chiếu lên gương mặt tươi cười rạng rỡ của anh, Tiền Thú không biết lúc ấy mình nghĩ gì, cứ thế đi tới phía sau lưng, thối thối phần gáy của anh, ngáy thơ nói: “Thối một lát sẽ không đau nữa! Sao rồi, tốt hơn rất nhiều đúng không?”

Hàn Gia Minh cũng rất phối hợp gật đầu: “Quả nhiên là linh đan diệu dược.”

Thường xuyên gặp gỡ, hai người nhanh chóng xác lập quan hệ người yêu, người ta thường nói tình cảm lưu luyến yêu thương thời đại học chẳng qua chỉ như một trò đùa, Tiền Thú không nghĩ tới, một lần yêu đó lại mất những bốn năm.

Thật ra lúc đó ở trường có không ít nam sinh muốn theo đuổi Tiền Thú, nhưng mỗi khi nghe nói Hàn Gia Minh là bạn trai của cô, tất cả đều không chiến mà lui.

Bởi vì Hàn Gia Minh không chỉ là một cao phú suất* hàng thật giá thật, mà còn là sinh viên nổi tiếng của khoa y học, có tiền của có diện mạo lại chung tình, ai dám tranh giành cùng người đó?

(*cao phú suất: từ dùng để ám chỉ những người đẹp trai, tài năng lại giàu có)

Vì thế, từ khi Tiền Thú còn học đại học cho đến lúc đi làm, câu nói thường xuyên nghe được nhất là, số cô thật tốt, thật hạnh phúc.

Nhưng mà định nghĩa của mỗi người đối với hạnh phúc không giống nhau, Tiền Thú cho rằng được ở bên nhau chính là hạnh phúc, cho nên đôi khi cũng cảm thấy hoang mang, nghi ngờ không biết tình cảm của hai người sâu đậm đến mức nào, có phải vẫn đang gắn kết dựa vào những lời khen hư đầu hại não như vậy hay không?

Mang theo rất nhiều thứ không rõ ràng, ghi nhớ những lần anh thất hẹn, tám mươi ba lần hẹn hò cùng một chuyến đi tuần trăng mật, nhịn suốt một năm cho đến ngày kỷ niệm kết hôn, bởi vì Hàn Gia Minh lại thất hứa, cuối cùng cô cũng bùng nổ.

Trở lại căn nhà không có lấy chút hơi ấm, cô nổi giận đùng đùng tiến vào phòng ngủ, điên cuồng nhét quần áo của Hàn Gia Minh vào valy, chiếc valy ấy vốn được mua để giành cho những lần đi du lịch. Một đường đi thẳng tới trước cửa bệnh viện, cô trực tiếp ném valy của Hàn Gia Minh ở chỗ phòng bảo vệ.

Lúc ấy cô vẫn chưa nghĩ tới chuyện ly hôn, nhưng những việc khiến cô giận điên người cứ theo nhau mà đến — Hàn Gia Minh lại có thể chờ đến xế chiều ngày hôm sau mới nhắn tin cho cô, còn làm như không có việc gì, ngày kỉ niệm kết hôn có phải hôm nay không, đã muộn rồi sao?!

Cô không bao giờ muốn cùng người đàn ông ấy chung sống nữa, nhất định không!

Nhưng mà, cô không thể không thừa nhận bản thân là một người mâu thuẫn, khi nghe được tin mình mang thai, cô chưa từng có suy nghĩ sẽ bỏ đứa bé này trong đầu, thậm chí mỗi khi nghĩ tới đứa bé này là của hai người, cô đều vui vẻ.

Đang suy nghĩ, khóe mắt bỗng liếc thấy một bóng người lén lút.

“Anh trốn ở góc tường nhìn trộm hai mẹ con tôi làm gì?”

Hàn Gia Minh xoa mũi, có vẻ mất tự nhiên nói: “Anh có thể quay về nhà được không? Để tiện chăm sóc em và đứa nhỏ.”

Từ ngày bị đuổi ra khỏi nhà, anh vẫn ở trong văn phòng.

Dù bận rộn không ngừng, nhưng chỉ cần có thời gian, anh sẽ lập tức gửi tin nhắn, gọi điện thoại cho Tiền Thú, hy vọng có thể được cô tha thứ, chẳng qua mỗi cái tin gửi đi đều vĩnh viễn không nhận được phản hồi.

Liên tục nửa năm như vậy mà không hề hiệu quả, lúc này anh mới hiểu được cảm giác chờ đợi nó khó chịu đến mức nào, đồng thời cũng khắc sâu cảm nhận tâm tình của Tiền Thú.

Nói thật, cảm giác lúc ấy của anh là cực kỳ hổ thẹn.

Tiền Thú liếc mắt nhìn anh: “Anh cũng không phải không có tiền mua phòng, chen chúc đi theo tôi làm cái gì?”

“Ba phòng ngủ hai phòng khách, cũng không cần thiết phải chen chúc.”

“Phòng giữa là phòng của đứa nhỏ, phòng nhỏ là phòng chơi của nó, còn phòng lớn là phòng ngủ của tôi, làm gì có chỗ cho anh chứ?”

“Anh ngủ phòng khách.” Hàn Gia Minh nhấc tay tranh thủ.

Tiền Thú lườm anh một cái, nghênh ngang xoay người đi mất.

3. Chương 3

7 Kéo dài sinh mạng

Tới gần ngày sinh dự tính, Tiền Thú mong chờ rất nhiều, cảm thấy khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Mấy ngày này, Hàn Gia Minh chỉ ngủ được ba tiếng, ngày đêm canh giữ trước giường bệnh, giúp cô lau mồ hôi, xoa bóp chân, vỗ về cảm xúc cho cô, làm hết mọi trách nhiệm một người chồng phải gánh vác.

“Thất lưng đau, em muốn chết quá Hàn Gia Minh.” Tiền Thú bắt lấy tay anh, đầu ngón tay đâm thật sâu vào bên trong.

“Hít sâu vào, không có việc gì, đừng khấn trương.”

Hàn Gia Minh vén những sợi tóc ẩm ướt dính hai bên má giúp cô, tuy rằng đã từng đỡ đẻ vô số lần, nhưng giờ phút này anh còn lo lắng khấn trương hơn cả Tiền Thú, bởi vì anh là người đỡ đẻ, cho nên hiểu rõ mọi đau đớn khổ sở mà sản phụ phải chịu trên giường bệnh nhiều hơn so với những người đàn ông khác, người

bên ngoài không thể thay sản phụ chia sẻ cảm giác này. Những tiếng gào thét tê tâm liệt phế cứ quanh quẩn mãi bên tai, khiến anh vừa nghĩ tới ngực liền co rút lại.

“Nếu không, đổi người khác giúp em đỡ đỡ, anh ở bên cạnh cùng với em?”

Tiền Thú khó khăn mở hai mắt trong đau đớn, Hàn Gia Minh là kiểu người hết sức tự tin, nhất là trong phương diện chuyên môn của mình, nhưng giờ phút này nhìn anh trông rất bất an, như một đứa trẻ đang sợ hãi.

“Vẫn muốn hỏi anh, vì sao phải làm người đỡ đỡ?”

Hàn Gia Minh gạt mình, “Chờ em sinh nở thuận lợi xong sẽ nói cho em biết.”

“Nói đi nói đi, nếu hôm nay anh không nói, em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa!”

“Dù gì cũng đừng nóng giận, trái tim không chịu nổi đâu, anh nói,” Hàn Gia Minh giúp cô di chuyển người, “Đây là một chuyện rất ngu ngốc, nhà trường phái anh và vài người bạn lập thành một đội y tế nhỏ, bọn anh đi đến một vùng núi xa xôi, nơi đó tài nguyên nghèo nàn, thiếu ăn thiếu mặc, người mắc bệnh nặng gần như chỉ có thể chờ chết. Nơi đó khổ sở không sao tưởng tượng được, anh phụ trách tiêm vắc-xin phòng bệnh cho các em nhỏ, lúc đang đi khắp hang cùng ngõ hẻm, bất ngờ bị một đứa bé túm lấy, đưa tới một căn nhà tranh cũ nát, một người phụ nữ có thai đang nằm trên giường giấy dứa, khắp giường, khắp mặt đất đều là máu, mà anh lại không biết nên làm thế nào để cứu cô ấy, lúc đó anh đã nghĩ, mình là người học nghề y, làm sao lại không thể?”

“Sau đó thì sao?”

Hàn Gia Minh cup mắt nói: “Đúng lúc ấy thì thầy hướng dẫn của bọn anh tới, nhưng bất hạnh, người phụ nữ có thai mất máu quá nhiều, không thể cứu chữa, một xác hai mạng.”

Tiền Thú vươn một tay dán lên gương mặt anh: “Khi đó anh còn trẻ, không có kinh nghiệm, chuyện này không thể trách anh được.”

“Anh biết,” Hàn Gia Minh nắm lấy tay cô, mỉm cười rạng rỡ nói: “Cho nên anh muốn trở thành người đầu tiên ôm một sinh mệnh mới.”

Trên mặt anh tràn đầy nụ cười khao khát, trong giây phút ấy, dường như Tiền Thú cuối cùng đã hiểu lý do vì sao mình yêu Hàn Gia Minh, hơn nữa còn không thể dứt bỏ.

Không phải vì tiền bạc hay vẻ ngoài, mà là sự thiện lương của anh, cùng với sự trân trọng những sinh mệnh.

“Được rồi được rồi, hai mẹ con em sẽ dựa vào anh hết!”

Sự tín nhiệm hoàn toàn và ỷ lại của cô cho Hàn Gia Minh rất nhiều sức mạnh, anh nắm lấy tay cô, bình tĩnh gạt đầu.

8 Những kẻ uy hiếp phụ nữ có thai.

Trải qua một cuộc mạo hiểm chấn động lòng người, một cậu bé tám cân mập mạp đã cất tiếng khóc chào đời.

Hàn Gia Minh tự tay ôm con đến trước mắt Tiền Thú, nhìn về phía kết tinh tình yêu của bọn họ, trong lòng ngũ vị tạp trần, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không chỉ có Tiền Thú kích động đến bật khóc, ngay cả Hàn Gia Minh tính cách vốn nội liêm cương quyết cũng lệ nóng doanh tròng.

Tiền Thú đương nhiên không dám nhớ lại những đau đớn mình đã trải qua khi nãy, nói không khoa trương chút, cảm giác muốn chết cũng có.

Nhưng mà tất cả đều đã trôi qua, bụi bặm rơi xuống, một sinh mệnh mới ra đời.

Cô nằm trên giường sinh, vẻ mặt mỗi mệ.

“Hàn Gia Minh, nếu anh không phải người đỡ đỡ, liệu anh có thể bỏ công việc trong tay vì em không?”

“Có, dù một số việc không cần anh giúp em cũng có thể làm rất tốt, nhưng chỉ duy nhất chuyện này, cho dù anh có cố gắng đến mấy cũng không thể giúp em, cho nên anh nhất định phải ở bên cạnh em lúc đó.” Hàn Gia Minh ôm lấy thân thể yếu ớt của Tiền Thú. “Cám ơn em.”

Một câu cảm ơn vừa nhẹ tựa lông hồng vừa nặng như thái sơn, khiến Tiền Thú lăn chã rơi nước mắt, vùi đầu vào vai anh. Mang thai 10 tháng, trải qua biết bao đau khổ, thế nhưng, khi tiếng khóc rất lớn ấy xuyên qua những tầng mây, mọi khổ sở đau đớn đều là đáng giá, trên thế gian này không có bất cứ việc gì thay thế được niềm vui phát ra từ trái tim như vậy.

May mà người cô yêu luôn ở bên cạnh, nếu không cô nghĩ dù độc lập kiên cường đến mấy cũng không thể chịu đựng được.

Hàn Gia Minh không bận tâm đến những hỗn loạn trong phòng sinh, quỳ một gối xuống, nâng tay Tiền Thú, chân thành nói, “Chúng ta phục hôn đi!”

Một bó hoa hồng xinh tươi kiều diễm hiện ra trước mắt Tiền Thú đang rối bù, chật vật không sao chịu nổi.

Nhưng ở trong mắt Hàn Gia Minh, lúc này cô cực kỳ xinh đẹp.

Thấy vậy, những cô y tá đứng một bên lập tức vỗ tay ồn ào, xem ra nếu như cô không nhận lời cầu hôn của anh, mấy người hộ lý ‘lấy việc công làm việc tư’ này sẽ không đưa cô trở về phòng bệnh nghỉ ngơi đâu.

Ghê tởm hơn nữa là...Ôi trời! Tính mạng con trai đang bị uy hiếp trầm trọng —— Hàn Gia Minh lại dám đem đứa bé vừa mềm vừa nhỏ đặt trên khuỷu tay mình.

Vì con, cô không khỏi than thầm, đành cố mà nhận lấy bông hoa, một giây sau liền nụ cười quyến rũ còn hơn cả đóa hoa ấy.

“Củ rich! Toàn sử dụng chiến thuật quần công.”

Hàn Gia Minh chỉ cười không nói, anh chính là một kẻ cố chấp, yêu thương ai đó thì sẽ yêu hết cả một đời.

“Đúng rồi, anh còn nợ em...”

“Một chuyến đi tuần trăng mật, tám mươi ba lần hẹn hò. Bây giờ anh cam đoan tuyệt đối sẽ không nuốt lời, khi nào em nói xuất phát, anh lập tức xin nghỉ dài hạn.” Hàn Gia Minh đặt một nụ hôn trên trán cô.

Tiền Thú nín khóc mỉm cười, có lẽ vì đã lên chức mẹ nên lòng dạ cũng rộng lớn hơn, thấu hiểu và ủng hộ công việc của chồng hơn nữa.

Được rồi, vậy cho anh cơ hội hối lỗi, sửa sai một lần.

Nếu còn dám nuốt lời, hừ hừ, giờ cô có con đi cùng rồi, ai thêm cần anh nữa chứ! HẾT.

Trong một bài báo tôi từng đọc có viết: “Đời bác sĩ dành nhiều thời gian cho gia đình thì có lỗi với nhân loại. Mà dành nhiều thời gian cho nhân loại thì có lỗi với gia đình. Sao cũng có tội.”

Tôi cũng biết học Y rất vất vả, phải đánh đổi cả tuổi trẻ, tiền tài và sức lực. Học thành rồi, không có cái tâm vững, cái đầu lạnh và tỉnh táo, thì sao sống được giữa áp lực mỗi ngày và ánh mắt dư luận?

Hàn Gia Minh cũng là một bác sĩ như bao người bác sĩ khác, nhưng giữa trăm ngàn chuyên khoa, anh chọn cho mình một hướng đi không giống ai, anh chọn làm người đỡ đẻ. Nghe rất buồn cười, từ xưa đến nay chỉ có từ ‘bà đỡ’, chứ chưa ai nói ‘ông đỡ’ bao giờ, giống như đàn ông con trai được mặc định sinh ra đã không giành cho cái nghề này vậy.

Xen lẫn giữa những tình tiết hài hước, với cách viết từng từng quen thuộc của mình, tôi thấy đâu đó trong câu chuyện này, hình bóng những con người cao thượng mà tác giả đang muốn khắc họa.

Không chỉ là Hàn Gia Minh, mà còn là những người bác sĩ đang ngày đêm không ăn không ngủ, lao đầu vào công việc, không thể quan tâm chăm sóc đến gia đình, đến bản thân, vì họ đang gánh trên vai tính mạng và cuộc đời của người khác. Xin đừng vì ai đó chết đi mà đổ lỗi cho người bác sĩ, bởi so với việc mất đi ai đó, thì phải bắt lực nhìn ai đó chết đi cũng đau đớn rất nhiều.

Không chỉ là Tiền Thú, mà còn là rất rất nhiều những người mẹ khác. Những người chấp nhận nỗi đau vượt qua cả sức chịu đựng của con người, chấp nhận mười tháng mang nặng đẻ đau, chấp nhận một lần bước qua ranh giới sống chết để chào đón đứa con của mình. Nếu bạn không thể sẻ chia nỗi đau đớn ấy, thì xin đừng bỏ rơi họ và quên đi công lao ấy.

Gửi tặng câu truyện ngắn này đến những người bác sĩ và những người mẹ – những con người đang góp phần kéo dài và tạo ra những sinh mệnh mới cho cuộc đời!

Thân

Momo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-bao-phong-sinh>